

[Ingerlise Koefoed]

stering. Vi kender de undersøgelser, som ministeren lige har omtalt, fra Schweiz og Wien, som viser, at de penge, man sætter ind på kultur, kommer mange gange igen. Vi kender også den undersøgelse fra Musikhuset i Århus, der viser, at når man fra det offentliges side giver ca. 7 mio. kr. om året, er det offentliges indtægter i skatter og moms og andet i forbindelse med aktiviteterne i Århus på ca. 21 mio. kr.

Det er klart, at man kan sige: Sådan er det med alle de offentlige investeringer, man har her i samfundet. Det er også rigtigt. Der er en slags overhead på de offentlige investeringer, man gør; masser af dem kommer igen i form af skattepenge, moms og lign. Men man skal ikke bare behandle kulturpolitikken, som om den var den dyreste politik og den mindst udbyttevigende, den med mindst tilbageslag, sådan som Fremskridtspartiet ønsker at gøre det. Det var derfor, jeg syntes, jeg lige ville nævne disse undersøgelser også.

Jeg synes heller ikke, at den kulturpolitik, som vi bliver præsenteret for her i Folketinget, altid er god nok. Jeg siger ikke, den er dårlig. Jeg siger, at der er gode indslag i den, og det er rigtigt, at jeg en gang imellem også takker kulturministeren for et forslag. Det manglede da bare. Det hører ikke blot med til almindelig høflighed, det hører også med til, at man kan anerkende, at nogle ting er gode nok.

Men jeg synes jo nok, at meget af diskussionen om kulturpolitikken i disse år ender i nogle meget kedsommelige spørgsmål om, hvor mange sponserpenge man kan få, og hvor meget reklamefinansiering man nu kan nå frem til. Og jeg synes stadig væk, det er helt selvmodsigende, at en regering, som taler så meget om, at vi skal spare på forbruget, at vi skal passe på betalingsbalanceunderskuddet og sådan noget, går så varmt ind for reklamefinansiering af fjernsyn, både lokalfjernsyn og andet fjernsyn og radio, for det er da klart, at der kun kan være ét eneste formål med reklame, og det er at øge forbruget. Derfor mener jeg sådan set, det er helt selvmodsigende, at man netop i disse år interesserer sig så forfærdelig meget for at få reklamepenge til medierne.

Vi synes, at kulturbudgetterne skulle stige, fordi vi som sagt synes, at kulturpolitikken er meget vigtig i et land, hvor man gerne vil have børn og voksne, som er kreative, og som går ind for at være med til at arbejde for samfundets forbedring.

Vi vil meget gerne give mere til det uetablerede, til det folkelige. Vi vil meget gerne have, at de små teatre, f.eks. Fiolteatret, får bedre levevilkår. Vi vil gerne støtte lokalradioen. Vi vil gøre noget for, at man kan få biblioteker ud på de store arbejdspladser. Vi ønsker i det hele taget bedre biblioteker. Jeg kan blive ved længe, og hr. Poulsgaard kan afvise det hele. Han kender det. Vi har talt om det så tit, men jeg skal nu ikke undlade at gentage, at jeg synes, hr. Poulsgaard skyder spurve med kanoner.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Helge Sander og hr. Bernhard Baunsgaard, fordi jeg har fået lov til en ombytning af rækkefølgen, og skal så i øvrigt gøre pinen kort.

Jeg mener, at forespørgslen er meningsløs, og det har både ministeren og flere andre været inde på. »I skyggen af landets desperate betalingsbalancesituation« skal vi drøfte kultur. Jeg vil sige, at der er ikke skygge af mening i den sammenhæng.

Jeg er en stor tilhænger af, at man køber dansk i videst mulig udstrækning, særlig selvfølgelig når kvalitet og pris kan konkurrere, og det kan det meget oftere, end vi danskere er opmærksom på. Vi snobber alt for meget for det udenlandske.

Men netop når det gælder kultur, skal vi vel ikke begrænse det efter landets grænser eller valuta. Vi skal vel ikke bestemme, at vi kun skal læse bøger af danske forfattere eller høre musik komponeret af danske komponister osv. osv.

Forespørgslen er meningsløs. Kulturbudgettet er ikke valutaunderskudsskabende, og jeg må konstatere, at hr. Poulsgaard og hans parti heller ikke har evnet ved denne årlige opvisning af deres aggressioner at forme forespørgslen på en sådan måde, at den kan bruges til noget som helst. Jeg skal derfor nøjes med at henvise til, hvad jeg selv og hvad i øvrigt andre ordførere sagde ved debatten i november 1986. Jeg skal om lidt forære hr. Poulsgaard en kronik, jeg efter indbydelse har skrevet i Berlingske Tidende fredag den 7. august 1987.

Jeg nægter altså at danse efter hr. Poulsgaards taktstok, når han ikke kan finde en rimelig takt. Det stiller jeg ikke op til.

Jeg vil ikke benytte lejligheden til at rose kulturministeren. Det bliver der nok lejlighed til, når han inden længe kommer med en redegø-